

Ἡλία Πετρόπουλου

Σ ὦ μ α

στην Δέσποινα

Τί τὰ θέλετε· μία γυναίκα γυμνή εἶναι θλιβερόν θέαμα.
 Δυστυχῶς δὲν παρεφρόνησα εἰσέτι.
 Ἡ τέχνη ἔχει τὴ δική της ἠθική.
 Ἡ ὁμορφιά νομιμότης τῆς φύσεως.
 Μπρὸς τὸ γυμνὸ γυναικεῖο σῶμα τὰ μικρὰ παιδιὰ ἀποροῦν
 καὶ τρομάζουν οἱ τρυφεροὶ γνήσιοι ἄνδρες.
 Ἐνα γυναικεῖο γυμνὸ κορμὶ ὑποβάλλει μία συζήτηση περὶ προ-
 σωπικότητος.

Σῶμα γλυκύτειο ὀλέθριο περίβλημα.
 Τῆς ἡμέρας σῶμα καὶ τοῦ μεσονυκτίου· σῶμα τῆς παρηγοριᾶς.
 Δὲν εἶναι φρόνιμο νὰ βλέπουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι γυμνὲς τὶς ὥραιες·
 μὴ ρίπτετε τὰ ἅγια τοῖς κυσὶ καὶ τοὺς μαργαρίτας τοῖς χοίροις.

Ἐχω στημένον πόλεμο βαθιά μου.
 Θέα σημαίνει ἰδεατὴ κατοχή.
 Ἡ ζωὴ εἶναι βουβὴ εἶναι. Ὅνειρα ἀπαιτῶ.
 Ἡ θλίψη μου ἀποτελεῖ τὴν εὐτυχία μου.
 Σῶμα, ἐσὺ ὄσαι ἢ ψυχὴ.
 ὦ, ἀσίδιμον αἰδοῖον· ὦ, οκιομὴ ἀμφίστομη μετὴν ἀργυρὴ ὑγρασία.

Διὰ τοῦ μίσους δὲν λημονοῦν μὴν ἀγάπη.
 Τὸ μῖσος μοιραῖα ἔρχεται ὡς ἐπιβράβευση τοῦ ἔρωτος.
 Εἶναι ἠθικὸν ὅ,τι μοῦ ἀρέσει.
 Ἡ ἡδονὴ περιορίζει τὴν ρήξιν μετὸν ἑαυτό μου.
 Γυναίκα σὲ ἀνάκλιντρο, ἕνα θηρίο ξαπλωμένο μοιάζει·
 καὶ ἡ ρέμβη τὸ θρέφει.
 Κάθε πτώμα εἶναι ἄρνησι ἐνὸς σώματος.
 Κυρία μου, κοίταξέ με στὰ μάτια κι ἄκου τὸ ἐπιτύμβιο ποῦ
 ἐζήτησες

ΕΝΘΑΔΕ ΚΕΙΤΑΙ
Η ΩΡΑΙΑ ΕΚΕΙΝΗ
ΠΟΥ ΠΙΑ ΕΦΤΤΕ ΠΑΝΤΟΤΙΝΑ
ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΠΑΡΕΙ ΜΑΖΙ ΤΗΣ ΤΙΣ ΛΤΠΕΣ ΜΟΥ.

“Όπου τελειώνει ο έρωσ αρχίζει ή συγκατάβαση τελειώνει όπου.

Σήμερα ή έρωτική πράξη θεωρείται άσκηση.

Ή κάθε ήμέρα που οβήνει, ή κάθε αύγη που έρχεται,
δυναμώνει την άσέβειά μου.

Τά άσχημα σώματα είναι χαρακτηριστικά.

“Ας τεθει, έπιτέλους, και ή γυναικεία ώραιότης υπό άπαιγόρευσιν.

Διά της ήδονής ο έρωσ άπαλλάσσεται της θλίψεως.

Ή συνουσία ή κορύφωση του έγωισμοϋ ή.

Δέν γνωρίζω κάτι πιο μελαγχολικό από ένα δλόγυμνο γυναικείο
σώμα.

“Ω, αϊδοϊον, ορφανών ώδεϊον, κέρας της Άμαλθείας,
θηκάρι μου, Σκύλλα και Χάρυβδη.

“Οχι τὸ σῶμα σου, αλλά τὰ αἰσθήματά μου ἀνατέμνω.

“Εκαστον σώμα κι ένας κωδίκελος.

Στέφανός σου τὸ μίσος σου.

Μόνον ιστορίες θανάτων ἀφηγεῖται τὸ σῶμα.

Ή ήδονή ή ήχώ τῶν ποτέ.

Σιωπᾶς έσύ· αλλά σὲ ἀνακαλύπτω.

Οἱ ἀληθινές μας στιγμές είναι οἱ στιγμές της μοναξιᾶς.

Καθώς τὰ λουλούδια, κάθε γυναικείο σῶμα έχει τὸ ἄρωμά του.

“Ο θάνατος ἀποτελεῖ τήν μόνην ἀξιοπρεπή πράξη του σώματος.

“Αγνοῶ πού ἀνήκω πού.

“Ο ἄνδρας με τήν βέβηλη καρδιά δέν καίρεται τήν ώραιότητα

του γυναικείου σώματος τήν ὀμορφιά.

“Ηδονή χαμόγελο τελείας πράξεως.

Πλαγισμένη, γυμνή, με τὸ περιδέραιο τῶν δακρύων του στὰ στή-
θια της.

σκέφτεται πῶς ή ώραιότης παρέχεται ἀπό τήν φύση σάν έλεη-
μοσύνη.

“Εσο έπεικῆς με τῆς παρορμήσεις του σώματος.

Εἶμαι ἀνεύθυνος για τὸ κακό που πράττω.

“Ελάχιστα πιστεύω στήν διανοητικότητα τῶν γυναικῶν.

Στὸν ἔρωτα ὅλοι εἴμαστε αὐτοδίδακτοι.
 Ὁ ἔρωσ δὲν εἶναι σκοπός.
 Οἱ ἄνδρες παραμένουν πιστοὶ μόνον πρὸς τὴν ἐργασία.
 Οἱ ἄνδρες θεωροῦν τὸν ἔρωτα ἀλληγορικὸ διάλειμμα.
 Ἡ λήθη ὁ ἀνήθικος αὐτὸς μηχανισμὸς ἢ λήθη.
 Ἡ ὡραία νεκρὴ μᾶλλον εἶναι ἀδύνατο νὰ νιώθει ὑπερηφάνια.
 Καὶ τὴν πατρίδα Λησιμονῶ μπρὸς σ' ἓνα γυμνὸ νεανικὸ γυναικεῖο
 σῶμα.
 Ἡ παρουσία τῆς γυναίκας ἐπιβάλλει τὴν περισυλλογὴν.
 Ναί· εἶναι ἓνας μύθος ἢ δῆθεν πλήρωση πού προσφέρει ὁ ἔρωσ.
 Ὀνομάζουν ζήλια τὴν ἀμοιβὴ τοῦ ἐρωτευμένου πρὸς τὴν σύννευ-
 νόν του.
 Ἡ φιλολογία, στὸν καιρὸ μας, διέβρωσε καὶ τὴν σεξουαλικὴ πράξη.
 Ὁ ἔρωσ δὲν ἐζήτησε τὴν ἔγκρισή μας.
 Οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἀνατολῆς, ἐκ παραδόσεως καὶ ἐπὶ χιλιετίες,
 εἶχανε τὸ ἀρτιότερο σύστημα ἰδιοκτησίας γυναικείων σωματίων.
 Τὸ σῶμα τῆς γυναίκας εἶναι ἓνα ὀπτικὸ φαινόμενο,
 πού ὀρμητικὰ τείνει νὰ γίνεῖ ἓνα γεγονὸς ἀφῆς.
 Ἡ συνουσία εἶναι πάλι. Μόνον στὸ σκοτάδι δὲν φοβᾶμαι.
 Ρόγχοσ ἢ συνουσία.
 Ὡ, ἱερὸν αἰδοῖον καὶ ἀηδέεσ ὦ, φιδομίνα καὶ φιδότρυπα καὶ φιδο-
 φωλιά·
 ὦ, ἀντι-ωραῖον αἰδοῖον, προπύλαια τῆς πλήξεωσ·
 ὦ, γλυκιά μου τιμωρία.

Οἱ ἄνδρες, ἐνώπιον μιᾶς γυμνῆς γυναίκας, εἶναι περισσότερο
 ντροπαλοὶ ἀπ' ὅσον ὑποθέτετε.
 Ἀγκάλιασέ με καὶ πνίξε με· ἢ αἰσχροῦτης τὸ καύχημά μου.
 Γιὰ τὸ χατίρι τῆς ἀγαπημένης γίνομαι Λερναία Ὑδρα.
 Ἡ δραματικότησ τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς ἐρείδεται στὴν ὑποχρεω-
 τικὴ
 συγχώρησι πού παρέχει ὁ καθεὶσ εἰσ ἑαυτὸν γιὰ τὴν ἀνηθικότη-
 τά του.

Μίσοσ ἔρωσ μαῦροσ.
 Ἡ ἰδεώδης ἐρωτικὴ πράξη μὲ δάκρυα λήγει.
 Σοῦ φιλῶ τὰ μάτια, γιὰτι κι ἐσὺ νιώθεισ ὅτι ὁ ἔρωσ
 ἀποτελεῖ τὸ ἀπαράδεκτον λάθοσ τῆς φύσεωσ.

Δύο έραστές δύο συνένοχοι δύο.
"Οποιος έπαφίεται στή μοίρα ζεί στήν άλήθεια.
"Όμως και τά αισθήματα άποταμεύονται.
Τώρα σ' αγαπώ· και τώρα νιώθω σά νάχω βγάλει φύλλα.
Μέ γιασεριά στολίζω τις मुखλιασμένες σου μασχάλες.
(Είναι φορεύς συνειδήσεως ό έρωτευμένος;).
Κάτι τó ζωώδες ένυπάρχει στήν λατρεία τής γυναικείας όμορφιάς.
Τό κάλλος ή φιλοδοξία τής νεότητος.
"Ω, αϊδοϊον, χοάνη του διαβόλου· ώ, αϊδοϊον, δοξασμένη νεροχύτη·
ώ, αϊδοϊον, Μέκκα των λογισμών μου· ώ, μακεδονικέ ούρανέ.

Έκπορεύεται από την αγάπη, ή μελαγχολία,
άλλα και συντρίβει την αγάπη, ή μελαγχολία.
"Η ήδονή άπωτάτη έκδίκηση του χρόνου.
Μισάνθρωποις άποκαλοϋν τους φίλους τής οικουμένης οί μισάν-
θρωποι.

"Η γραμματική των φιλιών έξίσου άπαραίτητη
μέ την γραμματική των λέξεων.
Κακή νίκη ή των σωμάτων συνουσία.
Τό μέλλον θα καταδείξει άν έρωσ σημαίνει έξαγρίωση
ήθων και αισθημάτων.
Αυτά, και κάποια άλλα πού μέ τρομάζουν και πού δέν γράφονται,
σκεφτομαι σάν βλέπω τις γυμνές γυναίκες του Παύλου Μοσχίδη.

